

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 24. května 2023 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Staniczkové a ze soudců Mgr. Šárky Dufkové a Mgr. Josefa Tatíčka, **o odvolání obžalovaných: 1) D. M.**, narozené XXXXX, trvale bytem XXXXX, **2) L. M.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX a **odvolání poškozené S. P.**, narozené XXXXX, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 31. ledna 2023, č. j. 12 T 128/2022-1682,

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 trestního řádu se z podnětu odvolání obžalované D. M. napadený rozsudek **zrušuje ve výroku o trestu odnětí svobody**, uloženém obžalované M., a **ve výrocích o náhradě škody** ohledně poškozených S. P., nar. XXXXX, a Pražské správy sociálního zabezpečení.

II. Podle § 259 odst. 3 písm. b) trestního řádu odvolací soud rozhoduje takto:

Obžalovaná D. M. **se odsuzuje**

podle § 175 odstavec 2 trestního zákoníku, za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku, **k úhrnnému trestu odnětí svobody** v trvání

52 (padesát dva) měsíců.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se obžalovaná pro výkon trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná D. M. **povinna nahradit** poškozené **Pražské správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Trojská 1997/13a, 182 00, Praha 8, IČ: 00006963, majetkovou škodu ve výši **114 982 Kč**.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená Pražská správa sociálního zabezpečení, se sídlem Trojská 1997/13a, 182 00, Praha 8, IČ: 00006963, odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená **S. P.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, **odkazuje se svými nároky** na náhradu majetkové škody a na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

III. Podle § 256 trestního řádu se **odvolání obžalovaného L. M. a poškozené S. P. zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná D. M. uznána vinnou pod bodem I. 1) zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, pod body I. 2) a II. pokračujícím zločinem vydírání dle § 175 odst. 1 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a pod bodem III. přečinem podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a přečinem padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný L. M. byl uznán vinným pod bodem I. 1) zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku a pod bodem I. 2) zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku. Uvedených trestných činů se obžalování dopustili dle skutkových zjištění nalézacího soudu tím, že

I. oba obžalovaní společně

po předchozí společné domluvě v Brně, obvykle na XXXXX, v provozovně poškozeného P. V. „Oprava a servis kávovarů V.“,

1.) poté, co si v létě 2020 obžalovaný L. M. půjčil prostřednictvím svého otce M. M. od jeho zaměstnavatele a přítele, poškozeného P.V., částku 130.000 Kč a získal tak jeho důvěru, **počátkem září 2020** započali obžalovaní kontaktovat poškozeného osobně a nabízeli mu nejrůznější smyšlenou „pomoc“ zejména v podnikání, v rámci které mu m.j. nabízeli zajištění blíže nespecifikované právní ochrany jeho osoby a i jeho firmy „Oprava a servis kávovarů V.“, za což z něj vylákali částku **75.000 Kč** v hotovosti,

následně od poškozeného až do konce října 2020 vylákali pod dalšími smyšlenými legendami zejména nutných plateb "nejvyššímu soudci" a "D.", kteří měli poškozenému poskytovat pomoc v údajném soudním řízení o nemovitost s jeho bývalou manželkou a při dalších právních úkonech spojených s tímto řízením i s podnikáním poškozeného, další peníze v celkové výši nejméně **1.509.500 Kč**, které jim poškozený s četností i několikrát za měsíc předával v hotovosti; u předávních peněz bývali obvykle přítomni oba obžalovaní,

2.) dále počátkem listopadu 2020, když poškozený pojal jisté podezření a požadoval od obviněných předložení nějakých dokumentů o vedených soudních řízeních, bez kterých jim odmítal platit další peníze, reagovali obžalovaní smyšlenými informacemi o hrozícím odsouzení poškozeného a jeho umístění do vězení a dále situaci stupňovali v podstatě neustálými smyšlenými hrozbami různých pokut údajně udělených hygienickou stanicí, živnostenským úřadem a dalšími úřady státní správy – „babišovci“, o kterých je měl informovat výše zmiňovaný „D.“ a „soudce J.“, kteří měli všechno ve prospěch poškozeného zařizovat, svá tvrzení podporovali předkládáním padělané elektronické komunikace s „D.“ a „J.“ a takto postupovali, ačkoliv si byli vědomi toho, že žádné kontroly těchto institucí v provozovně poškozeného neproběhly a ani se nechystají, ani se nijak neangažují v žádných soudních sporech a neposkytují poškozenému žádnou právní ani fyzickou ochranu; tímto způsobem nutili poškozeného k platbám dalších finančních částek na fiktivní náklady právního zastoupení, různé poplatky, náklady za jeho ochranu, peníze pro „soudce J.“, který údajnou kauzu řeší atd., poškozeného tímto systematickým tlakem dostali do vysoce stresové situace a obav o svoji další existenci, a proto jim ve strachu z velkých komplikací v podnikání i z údajně hrozícího vězení v období **od listopadu 2020 do října 2021** s četností i několikrát za měsíc nejprve předal osobně a později od 7. 7. 2021 převedl na účet obžalovaného L. M. č. XXXXX postupně finanční prostředky v celkové výši **4.897.500 Kč** (z této částky na účet obžalovaného zaslal částku 2.224.500 Kč a zbytek předal obžalovaným v hotovosti),

a v tomto jednání pokračovali obžalovaní i v říjnu 2021, přičemž dne 14. 10. 2021 kontaktovali poškozeného přes aplikaci Whatsapp a požadovali další částku 201.000 Kč, kterou následně navýšili na **260.000 Kč**, k jejímuž předání mělo dojít v sídle provozovny poškozeného V. na nám. 28 dubna 13/37 v Brně dne 20.10.2021, kde byli oba obžalovaní při vyzvednutí peněz policií zadrženi,

obžalovaní pod body 1 a 2 postupovali po předchozí domluvě, pro peníze předávané v hotovosti si k poškozenému jezdili obvykle společně a společně je následně vč. peněz z účtu utráceli m.j. za své luxusní živobytí, aniž by byli schopni poškozenému cokoliv ze smyšlených služeb poskytnout či zařídit,

svým jednáním pod bodem 1 způsobili poškozenému P. V., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, škodu v celkové výši nejméně **1.584.500 Kč**,

jednáním pod bodem 2 způsobili poškozenému P. V. škodu v celkové výši nejméně **4.897.500 Kč** a pokusili se způsobit další škodu ve výši **260.000 Kč**,

II. obžalovaná D. M. sama:

od **24. 11. 2020** až do doby zadržení dne **20. 10. 2021** sama i prostřednictvím jí vytvořeného facebookového profilu na smyšlenou identitu "P. N." z nejmenované bezpečnostní služby a jí vytvořené emailové adresy XXXXXX ke smyšlené identitě "právničky M.," komunikovala se svou blízkou kamarádkou, poškozenou S. P., přičemž zneužila informací, které jí poškozená svěřila z prostředí svého zaměstnání a v údajné spolupráci s těmito smyšlenými osobami pod pohrůžkou vykonstruovaného hrozícího soudního řízení, trestního stíhání za krádeže v práci, hrozících pokut a až osmnáctiletého hrozícího trestu odnětí svobody od poškozené vylákala v 19 platbách částku v celkové výši 927.070 Kč, kterou si nechala zaslat na účet svého manžela L. M., nar. XXXXX a následně ji utratila,

velmi stresovaná a vězení se obávající poškozená peníze obžalované platila, neboť jí obžalovaná namluvila, že jí v jejích záležitostech pomáhá a smyšlený dluh, náklady řízení,

pokuty i platby právníkům za ni již dříve zaplatila; obžalovaná se z poškozené stejným způsobem snažila vylákat ještě další platbu ve výši 478.000 Kč, což se jí však z důvodu svého zadržení policií již nepodařilo,

svým jednáním obžalovaná způsobila **poškozené S. P., nar. XXXXX, škodu ve výši 927.070 Kč a pokusila se způsobit další škodu ve výši 478.000 Kč,**

III. Obžalovaná D. M. sama:

dne **1. 11. 2017** si nechala od svého ošetřujícího lékaře L. vystavit pracovní neschopnost za účelem podvodného vylákání dávek nemocenské a opakovaně uváděla v omyl o svém zdravotním stavu jak L., tak i posudkové lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Liberci tím, že jim úmyslně sdělovala nepravdivé informace o svých obtížích, které dramatisovala, informovala o smyšlených diagnózách, provedených i plánovaných zákrocích a vyšetřeních, ačkoliv její zdravotní stav léčbu v pracovní neschopnosti, vyjma období od 18.3.do 25.3.2019, kdy byla skutečně léčena antibiotiky kvůli onemocnění zubů, nevyžadoval, a dále nejméně v osmi případech předložila nepravdivou či zčásti zejména v její dataci upravenou lékařskou zprávu, nález a poukaz na vyšetření, a to konkrétně:

- lékařskou zprávu z kožní ambulance bez datace, předloženou 23.11.2018, původně datovanou z 29.11.2017,

- lékařskou zprávu bez datace rovněž z kožní ambulance, původně datovanou 30.10.2017 a kopii žádanky na ambulanci bez datace, původně datovanou 1.11.2017, obě předloženy jako aktuální na základě žádosti o výplatu nemocenského ze dne 10.4.2019,

- nepravdivé lékařské zprávy s podpisem a razítkem ze zubní ordinace B. o ošetřeních z 16.5.2019, 19.7.2019, 3.6., 6.6. bez uvedení roku, a zprávu z 28.8. bez uvedení roku a vyhotovitele, ačkoliv ošetření neproběhla,

kterými prokazovala svůj údajně nepříznivý zdravotní stav, a na základě kterých požadovala prodlužování dočasné pracovní neschopnosti a výplatu dávek nemocenské v době podpůrčí doby i po jejím uplynutí až do 12.10.2019,

přičemž v době od 1.11.2017 do 27.10.2018 prodlužoval pracovní neschopnost L. zpravidla na základě telefonické žádosti obžalované a po skončení podpůrčí doby od 27.10.2018 sdělovala nepravdivé informace a předkládala výše nepravdivé a podstatně pozměněné zprávy v řízení před orgánem OSSZ v Liberci společně se žádostmi o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby, na jejichž základě jí byla podpůrčí doba lékařem OSSZ prodlužována opakovaně až do maximálně možné doby, a to do 12.10.2019, přičemž jí současně byly nadále vypláceny dávky nemocenské,

v době od 27.10.2019 až do 31.8.2021, kdy jí byla pracovní neschopnost ukončena, jí byla prodlužována opět praktickým lékařem L., a to pouze na základě jejích telefonických žádostí bez předložení lékařských zpráv a nálezů, neboť je obžalovaná neměla k dispozici, protože již na žádná vyšetření nedocházela,

svým jednáním za období od 1.11.2017 do 12.10.2019 neoprávněně vylákala na dávkách nemocenské částku ve výši **506.393 Kč ke škodě Pražské správy sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 8, Trojská 1997/13 a, která na základě vystavené neschopnosti a závěrů posudkových lékařů OSSZ Liberec, jež sloužily PSSZ pro vydání rozhodnutí o výplatě nemocenského po uplynutí podpůrčí doby, dávky obžalované vyplácela.

Za tuto trestnou činnost byla obžalovaná D. M. odsouzena podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5,5 roku, pro jehož výkon byla zařazena dle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku do věznice

s ostrahou. Obžalovaný L. M. byl odsouzen podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3,5 roku, pro jehož výkon byl dle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Oběma obžalovaným byl podle § 70 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku uložen trest propadnutí věcí, specifikovaných na straně 5 – 7 napadeného rozsudku. Dále jim byl uložen podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku trest propadnutí věcí specifikovaných na straně 7 napadeného rozsudku.

Obžalované D.M. byla uložena podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost zaplatit poškozené S. P. na náhradě škody částku ve výši 927.070 Kč a poškozené Pražské správě sociálního zabezpečení částku ve výši 506.393 Kč. Dále byla oběma obžalovaným uložena podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost zaplatit poškozenému P. V. na náhradě škody částku ve výši 6.407.000 Kč. Poškození S. P., P.V. i Pražská správa sociálního zabezpečení byli dle § 229 odst. 2 trestního řádu se zbytky svých nároků na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku si podala obžalovaná D. M. odvolání, které odůvodnila prostřednictvím svého obhájce. Odvolání obžalované směřovalo do výroku o trestu i do výroku o náhradě škody. Úvodem svého odvolání obžalovaná připomíná, že ve věci prohlásila svoji vinu, přičemž soud prohlášení viny přijal a vyjadřuje se k procesnímu postoji obžalovaného L. M.. Pokud se týká výroku o trestu, obžalovaná jej považuje za nepřiměřený a domnívá se, že soud I. stupně vzal nedostatečně v úvahu doznání a prohlášení viny obžalované, projevení účinné lítosti obžalované a její snahu o svou nápravu a vedení řádného života. Obžalovaná namítá, že při stanovení druhu a výměry trestu soud dostatečně nepřihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalované, k jejímu dosavadnímu způsobu života a k možnostem její nápravy, dále měl přihlídnout též k chování obžalované po činu, zejména k její snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Obžalovaná uvádí, že všechny skutky jsou si blízké svojí časovou sousledností, kdy se jednalo o životní období obžalované, kdy obžalovaná pochopila, jakým zavrženímhodným způsobem se chovala. Obžalovaná se domnívá, že by stačilo na ni působit ještě trestem podmíněným, kdy tento názor sdílel i Krajský soud v Brně ve svém usnesení, sp. zn. 9 To 76/2022. Obžalovaná znovu uvádí, že si je vědoma závažností své trestné činnosti, avšak prohlásila svoji vinu, má čistý rejstřík trestů a začala splácet dluhy. Žádá proto soud, aby jí uložil maximální podmíněný trest s maximální zkušební dobou.
3. Pokud se týká náhrady škody, obžalovaná je přesvědčena, že poškozený V. se řádně nepřipojil k trestnímu řízení se svým nárokem na náhradu škody, kdy tuto povinnost měl nejpozději oznámit na začátku prvního hlavního líčení. Jelikož jde o lhůtu prekluzivní, není možné o nároku poškozeného V. rozhodnout jinak, než že ho soud odkáže na řízení ve věcech občanskoprávních. Obdobná situace je i poškozené P., kdy její zmocněnec u hlavního líčení odkázal na písemný návrh, který do spisu nepřišel a z jeho ústně formulovaného nároku nebylo možné zjistit, co požaduje. Pokud hovořil o újmě, tato není vyjádřena znaleckým posudkem, přičemž podle aktuální judikatury bez znaleckého posudku nelze rozhodnout. Proto obžalovaná navrhl, aby soud i poškozenou P. odkázal s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Závěrem obžalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a ve věci sám rozhodl ve smyslu § 259 odst. 3 trestního řádu.

4. Před konáním veřejného zasedání obžalovaná D. M. sdělila prostřednictvím obhájce soudu, že uhradila poškozené S. P. škodu ve výši 927.070 Kč, kdy tato skutečnost byla následně ověřena u poškozené S. P.. Dále obžalovaná doložila potvrzení od poškozené Pražské správy sociálního zabezpečení, že dne 10. 5. 2023 byla na účet České správy sociálního zabezpečení připsána

platba na pojistné ve výši 391.411 Kč, přičemž poškozená Pražská správa sociálního zabezpečení vzala na vědomí návrh obžalované ohledně splácení zbývajících dluhu v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 4.000 Kč, počínaje červnem 2023.

5. Proti napadenému rozsudku si podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný L. M., a to do výroku o vině i do výroku o trestu. Obžalovaný své odvolání taktéž odůvodnil prostřednictvím svého obhájce a namítá, že v trestním řízení nepopíral jednání, které je mu kladeno za vinu, ale rozporoval naplnění všech znaků skutkových podstat, když rozporoval naplnění subjektivní stránky předmětných trestných činů. Obžalovaný se nemůže ztotožnit s hodnocením subjektivní stránky jeho jednání soudem I. stupně, který shledal, že obžalovaný jednal v obou případech v úmyslu eventuálním. Obžalovaný má za to, že soud I. stupně nevzal dostatečně v úvahu skutečnost, že obžalovaný byl spoluobžalovanou prostřednictvím emailových zpráv a osobním působením ovlivňován dlouhodobě, a to několik let, během nichž obžalovaný získal důvěru v osoby, se kterou prostřednictvím emailů komunikoval. Jednalo o přímé manipulování ze strany spoluobžalované, která dokázala náhodné události využívat tak, aby zprávy od fiktivních osob, které posílala obžalovanému, získávaly na důvěryhodnosti. Obžalovaný zpětně souhlasí s hodnocením, že zprávy a informace, které dostával v rámci emailové komunikace, jsou místy až absurdní, avšak tento náhled získal až během vyšetřování. Do té doby měl obžalovaný k těmto osobám naprostou důvěru. Je třeba zdůraznit, že obžalovaný během fiktivní komunikace primárně řešil jiné záležitosti, a to obtěžování své tehdejší manželky spoluobžalované a náhledně i její zdravotní obtíže. Řešení problémů poškozeného V. bylo pro obžalovaného zejména zpočátku okrajovou záležitostí a je pochopitelné, že si obžalovaný neověřoval informace, které dostával, jelikož je dostával od osob, kterým důvěřoval a které považoval za autoritu. Obžalovaný byl nabádán k tomu, aby o ničem s nikým nehovořil a tímto způsobem byla omezena možnost situaci kriticky zhodnotit. Obžalovaný má za to, že mu nelze přičítat ani úmysl eventuální, a proto navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí v části týkající se obžalovaného zrušil a sám rozhodl tak, že jej zproští viny.
6. Proti citovanému rozsudku si podala v zákonné lhůtě odvolání i poškozená S. P., a to proti výroku o náhradě škody, kterým jí byla přiznána pouze částka ve výši 927.070 Kč. V rámci odvolání odůvodněného zmocněncem poškozená namítá, že soud pochybil, když neprovedl jí navržené důkazy ohledně výše vzniklé škody a tím neúplně zjistil skutkový stav, kdy v nepřiznané části nároků soud vůbec důkazy nehodnotil. Uplatněný nárok nad rámec soudem přiznané částky a nemajetkové újmy tvořily již uhrazené úroky z půjček, související poplatky a pojištění, kdy tyto jednotlivé nároky řádně vyčíslila a doložila podklady a k jejich přiznání nebylo potřeba provádět žádné složité dokazování. Ohledně nemajetkové újmy způsobené obžalovanou poškozená uvedla, že k podstatě nároku byl zpracován znalecký posudek, ale soud I. stupně v odůvodnění rozsudku nijak nezmínil závěry tohoto znaleckého posudku ohledně psychických potíží poškozené, v čemž poškozená spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku. Poškozená uvádí, že v důsledku jednání obžalované se u ní rozvinula smíšená úzkostná reakce, která trvá dodnes. Poškozená se domnívá, že soud mohl s ohledem na obdobné případy a ustálenou judikaturu přiznat alespoň nějakou minimální částku, k níž by nebylo potřeba žádného složitého dokazování, a to alespoň 30.000 Kč.
7. Vzhledem k tomu, že před rozhodnutím odvolacího soudu byla poškozené S. P. uhrazena obžalovanou D. M. majetková škoda v celkové výši 927.070 Kč, zmocněnec poškozené u veřejného zasedání upravil závěrečný návrh tak, aby byla obžalované D. M. uložena povinnost nahradit poškozené S. P. majetkovou škodu ve výši 54.796 Kč a nemajetková újma ve výši 104.459 Kč.
8. Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal z podnětu podaných odvolání dle § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo,

a to z hlediska vytýkaných vad. Ve vztahu k obžalované D. M. tedy odvolací soud přezkoumal pouze výroky o trestu a o náhradě škody, ve vztahu k obžalovanému L. M. odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek ve výroku o vině i ve výroku o trestu a na základě podnětu odvolání poškozené S. P. se zabýval výrokem o náhradě škody ve vztahu k této poškozené. Po přezkoumání napadeného rozsudku v uvedeném rozsahu krajský soud dospěl k následujícím závěrům.

9. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení nebylo zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost rozsudku, nebyl shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
10. Odvolací soud má za to, že soud I. stupně dospěl ke správným a úplným skutkovým zjištěním na základě všech důkazů provedených u hlavním líčení, přičemž dokazování bylo provedeno v rozsahu stanoveném v § 2 odst. 5 trestního řádu tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Současně také prvostupňový soud své skutkové a právní závěry zcela přesně, jasně a přesvědčivě odůvodnil a ve svém rozhodnutí provedené důkazy zhodnotil tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Také odůvodnění napadeného rozsudku bezezbytku splňuje požadavky, které vyplývají z ustanovení z § 125 trestního řádu, kdy se prvostupňový soud zabýval a detailně citoval v podstatě všechny ve věci provedené důkazy.
11. Obžalovaný L. M. je z trestné činnosti usvědčován provedenými důkazy, a to zejména výpovědí poškozeného P. V. a listinnými důkazy. Soud I. stupně v rámci odůvodnění napadeného rozsudku podrobně vysvětluje, kterými důkazy je trestná činnost obžalovaného prokázána a proč neuvěřil jeho obhajobě, kterou považuje za účelovou s úmyslem vyhnout se trestní odpovědnosti. Odvolací soud se s tímto odůvodněním napadeného rozsudku zcela ztotožnil a pro stručnost může na toto velmi podrobné, vyčerpávající a příléhavé odůvodnění odkázat. Odvolací soud zdůrazňuje, že soud I. stupně hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, řídil se tedy plně zásadou volného hodnocení důkazů, vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, přičemž hodnocení důkazů soudu I. stupně není v rozporu se zásadami formální logiky. Obžalovaný L. M. v rámci podaného odvolání nesouhlasí s hodnocením důkazů ze strany soudu I. stupně, který dospěl k závěru o naplnění subjektivní stránky jednání obžalovaného, tj. že obžalovaný se trestné činnosti dopustil ve formě úmyslu eventuálního. V rámci podaného odvolání obžalovaný v podstatě pouze opakuje svoji obhajobu, uplatněnou již u hlavního líčení, že byl manipulován spoluobžalovanou D. M. a že měl důvěru ve fiktivní osoby, s kterými komunikoval prostřednictvím emailu. S touto obhajobou obžalovaného se však již dostatečně vypořádal soud I. stupně, s jehož závěry se krajský soud zcela ztotožnil a k námitkám obžalovaného v podaném odvolání může dodat následující.
12. Ani krajský soud nemohl uvěřit obhajobě obžalovaného L. M., že nevěděl, že osoby, s nimiž prostřednictvím emailu komunikoval, reálně existují a že se domníval, že poškozenému P. V. po celou dobu pomáhá. Krajský soud může poukázat na délku doby, po kterou obžalování přebírali od poškozeného P. V. pod různými smyšlenými záminkami, že se mu za to dostane pomoci zejména v podnikání, v zajištění právní ochrany, v soudních řízeních apod. Poškozený P. V. obžalovanému M. v průběhu dvou měsíců (září až říjen 2020) celkovou částku převyšující 1,5 mil. Kč, aniž by se mu dostalo jakéhokoliv protiplnění. Poté, co poškozený od obžalovaného požadoval předložený nějakých dokladů, obžalování ve svém jednání přitvrdili a poškozenému začali vyhrožovat různými sankcemi, jeho uvězněním apod. V důsledku tohoto nátlaku ze strany obžalovaných poškozený předal obžalovanému M. během dalšího roku (od listopadu 2020 do října 2021) další finanční prostředky v celkové výši téměř 5 mil. Kč. Obžalování tedy

od poškozeného V. vylákali celkovou částku ve výši 6.407.000 Kč a požadovali pod pohrůžkami další finanční prostředky ve výši 260.000 Kč. Část těchto finančních prostředků poškozený předal obžalovanému L.M. v hotovosti, část převedl na jeho účet, přičemž obžalovaný poškozenému opakovaně sděloval, že tyto finanční prostředky jsou určeny dalším osobám, které měly zařídit slibované služby. Obžalovaný během celé této doby poškozenému nesdělil, že si veškeré finanční prostředky od něj s manželkou ponechali, nikam dál je nepřevedl, ale naopak naprostou většinu těchto finančních prostředků utratili za svůj nákladný a luxusní život. Obžalovaný L. M. tedy velmi dobře věděl o tom, že poškozenému žádné protislužby nezajišťuje a s ohledem na závratnou výši finančních prostředků, které mu poškozený předal či převedl na jeho účet, tak je zcela vyloučeno, že by si obžalovaný nebyl vědom toho, že informace, které poskytuje poškozenému, nejsou pravdivé. Stejně tak nelze uvěřit obhajobě obžalovaného, že věřil v existenci těchto fiktivních osob (soudce J., D. a další), neboť obžalovaný tyto osoby nikdy neviděl, nikdy s nimi osobně nekomunikoval a věděl o tom, že poškozenému nejsou za jeho finanční prostředky poskytovány žádné protislužby. Je s podivem, že v rámci podaného odvolání obžalovaný uvádí, že „řešení problémů“ poškozeného V. bylo pro něj zejména ze začátku okrajová záležitost, když primárně řešit vlastní potíže, za situace, kdy od poškozeného dostával miliony korun, kdy poškozený se v důsledku předání poskytování peněz obžalovaného dostal do zásadních finančních potíží v důsledku vyhrožování ze strany obžalovaného různými postihy včetně svého uvěznění u poškozené vznikla i úzkostná porucha, ... depresivní syndrom a psychické potíže, včetně myšlenek na sebevraždu. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který byl vypracován za účelem zjištění duševního stavu poškozené, vyplývá mimo jiné, že u poškozeného je nápadné submisivní chování vůči obžalovanému, které zdůvodňuje dlouholetým přátelstvím s otcem obžalovaného L. M.. Krajský soud tedy shrnuje, že obhajobě obžalovaného M. nelze uvěřit, neboť je zcela absurdní představa, že by se snad obžalovaný domníval, že od poškozeného V. inkasuje téměř 6,5 mil. Kč, které nikam nikomu dalšímu nepřevádí, naopak je utrácí, a přitom tvrdí, že věřil různým fiktivním osobám, které nikdy neviděl a které s ním komunikovaly pouze prostřednictvím emailu. V této souvislosti je možno poukázat též až na úsměvnost některých zpráv (např. ohledně zdravotního stavu jeho tehdejší manželky či pokynu, že peníze nemá nikam posílat, že je dobře, že si dělají s manželkou radost).

13. Krajský soud tedy uzavírá, že soud I. stupně učinil ve věci správná a úplná skutková zjištění, která mají oporu v provedeném dokazování. Soud I. stupně provedené důkazy řádně a důkladně zhodnotil a vypořádal se s obhajobou obžalovaného, kdy jeho odvolací námitky jsou pouze opakováním jeho obhajoby a byly shledány zcela nedůvodnými. Ze správně zjištěného skutkového stavu učinil soud I. stupně i odpovídající závěry právní, když jednání obžalovaného kvalifikoval jednak jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku a jednak jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku. Výrok o vině obžalovaného M. byl tedy potvrzen jako správný.

14. Odvolací soud přezkoumal i výrok o trestu uloženém obžalovanému L.M. zjistil, že soud I. stupně při ukládání trestu přihlížel ke všem zákonným hlediskům rozhodným pro stanovení druhu a výměry trestu uvedeným v § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, jakož i polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Obžalovanému přitěžuje skutečnost, že spáchal dva trestné činy (§ 42 písm. n) trestního zákoníku) a také zejména fakt, že trestnou činností způsobil vyšší škodu, než je hranice značné škody ve smyslu § 138 trestního zákoníku (§ 42 písm. k) trestního zákoníku). Nelze přehlédnout skutečnost, že obžalovaný se trestné činnosti dopustil vůči dlouholetému známému, příteli svého vlastního otce, který se v důsledku jednání obžalovaných dostal do kritické finanční i osobní situace. Obžalovaní však v páchání trestné činnosti vůči poškozenému pokračovali po delší doby, tak aby peníze z poškozeného nejdříve vylákali podvodným jednáním, avšak následně i pohrůžkou těžké újmy. Obžalovanému na druhé straně polehčovala

skutečnost, že před spácháním trestného činu vedl řádný život (§ 41 písm. p) trestního zákoníku), avšak veškeré shora uvedené přitěžující okolnosti vylučují uložení pouze výchovného trestu odnětí svobody, s podmíněným odkladem jeho výkonu. Krajský soud se zcela ztotožnil se závěrem nalézacího soudu o nutnosti ukládat trest nepodmíněný, kdy obžalovanému byl správně ukládán trest úhrnný podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 trestního zákoníku, obžalovaný byl ohrožen zákonnou trestní sazbou dle § 175 odst. 2 trestního zákoníku v rozmezí 2 až 8 let. Obžalovanému byl uložen nepodmíněný trest v trvání 3,5 roku, tj. ještě v první třetině zákonné trestní sazby dle § 175 odst. 2 trestního zákoníku a vzhledem k výši způsobené škody a vzhledem k následkům trestné činnosti pro poškozeného P. V. tento trest nelze považovat za nepřiměřeně přísný, ale jedná se o trest zcela odpovídající charakteru trestné činnosti osobě obžalované. Obžalovaný byl správně pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou za splnění zákonných podmínek uvedených v § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Jako správné bylo shledáno i uložení trestu propadnutí věcí oběma obžalovaným, jednak věcí, které byly zprostředkovány výnosem z trestné činnosti a jednak mobilních telefonů, které byly nástrojem trestné činnosti.

15. S ohledem na shora uvedené skutečnosti byl napadený rozsudek ve vztahu k obžalovanému L.M. shledán zcela správným a jeho odvolání bylo zamítnuto podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné.
16. Odvolací soud přezkoumal i z podnětu odvolání obžalované D.M. i výrok o trestu uloženém této obžalované, kdy v odůvodnění odvolání obžalovaná nesouhlasila s uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody. Obžalované byl také správně ukládán trest úhrnný podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž byla ohrožena zákonnou trestní sazbou v rozmezí 2 až 8 let. Soud I. stupně uložil obžalované trest ve výměře 5,5 roku, kdy se však nejednalo o trest ve spodní polovině zákonné trestní sazby podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku, jak uvádí soud I. stupně (jedna polovina sazby je 5 let). Krajský soud znovu přezkoumal veškerá zákonná hlediska rozhodná pro stanovení druhu a výměry trestu uvedená v § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku i přitěžující a polehčující okolnosti na straně obžalované, přičemž v mezidobí od vyhlášení rozsudku soudu I. stupně došlo k významné změně ve vztahu ke škodě způsobené poškozeným S. P. a Pražské správě sociálního zabezpečení. Na straně obžalované D. M. bylo nutno přihlídnout jako k polehčující okolnosti dle § 41 písm. p) trestního zákoníku k tomu, že před spácháním trestného činu vedla řádný život a dále bylo nutno přihlídnout k polehčující okolnosti dle § 41 písm. j) trestního zákoníku, konkrétně k tomu, že obžalovaná D. M. dodatečně nahradila poškozené S. P. přímou majetkovou škodu způsobenou trestnou činností a také větší část škody způsobené poškozené Pražské správě sociálního zabezpečení. Velmi významnou polehčující okolností dle § 41 písm. l) trestního zákoníku je fakt, že se obžalovaná ke své trestné činnosti doznala a u soudu I. stupně prohlásila svoji vinu. Na druhé straně bylo nutno přihlídnout jako k přitěžující okolnosti dle § 42 písm. n) trestního zákoníku k tomu, že obžalovaná spáchala celkem 4 trestné činy a jako k přitěžující okolnosti dle § 42 písm. o) trestního zákoníku k tomu, že spáchala trestný čin s další osobou, kdy obžalovaná využívala v případě trestné činnosti vůči poškozenému P. V. svého tehdejšího manžela, obžalovaného L. M.. Velmi výraznou přitěžující okolností dle § 42 písm. m) trestního zákoníku je fakt, že obžalovaná se dopustila trestné činnosti vůči více osobám a pokračovala v trestné činnosti po delší dobu, zejména přitěžující okolnost dle § 42 písm. k) trestního zákoníku spočívající v tom, že obžalovaná svojí trestnou činností způsobila mnohonásobně vyšší škody, než je hranice značné škody ve smyslu § 138 písm. d) trestního zákoníku, jakož i škodu mnohonásobně převyšující hranici větší škody ve smyslu § 138 písm. c) trestního zákoníku (trestná činnost pod vlivem III.). Krajský soud v Brně znovu zhodnotil veškeré tyto polehčující a přitěžující okolnosti a dospěl k závěru, že trest uložený obžalované D. M. v trvání 5,5 roku, tj. v horní polovině zákonné trestní sazby, je i přes velmi vysokou škodu způsobenou

trestnou činností a počet trestných činů trestem nepřiměřeně přísným, a to s ohledem zejména na dosavadní bezúhonnost obžalované, její prohlášení viny a také alespoň částečnou náhradu škody (byť poškozenému P. V. nebylo na náhradě škody uhrazeno ničeho).

17. Vzhledem ke shora uvedenému Krajský soud v Brně z podnětu odvolání obžalované D. M. napadený rozsudek ve výroku o uloženém trestu odnětí svobody dle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu zrušil a po doplnění dokazování ohledně dodatečné náhrady škody poškozeným S. P. a Pražské správě sociálního zabezpečení krajský soud rozhodl znovu tak, že obžalované uložil podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 52 měsíců. Shora uvedené přitěžující okolnosti, zejména počet trestných činů a výše způsobené škody, neumožňovala obžalované uložit trest v nižší výměře a nebyly splněny zákonné podmínky pro podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody, jak navrhovala obžalovaná v podaném odvolání. Pokud se týká uložených trestů propadnutí věci, tyto byly shledány zcela správnými, jak již uvedeno výše, ostatně obžalovaná proti uložení trestu propadnutí věci ani nebrojila v podaném odvolání.
18. Krajský soud přezkoumal taktéž z podnětu odvolání obžalované D. M. výroky o náhradě škody a dospěl k následujícím závěrům. Pokud se týká poškozeného P. V., není pravdou, že by se poškozený řádně a včas nepřipojil se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení. Poškozený P. V. u prvního hlavního líčení před zahájením dokazování uvedl, že uplatňuje náhradu škody ve výši 10 mil. Kč s tím, že výši úroku nemá specifikováno a že v průběhu řízení doloží další podklady. Poškozený se tedy řádně a včas připojil se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení, kdy tuto škodu vyčíslil, přitom upravovat svůj nárok poškozený může během trestního řízení před soudem.
19. Stejně tak i poškozená S. P. se řádně a včas připojila se svými nároky na náhradu majetkové škody i nemajetkové újmy k trestnímu řízení, a to jednak svým písemným návrhem ze dne 21. 10. 2022, Městskému soudu v Brně doručeným téhož dne (návrh včetně příloh na č.l. 1573 – 1635 spisu). U prvního hlavního líčení před zahájením dokazování zmocněnec poškozené odkázal na svůj písemný návrh, kdy současně upravil výši požadované majetkové škody na částku 1.247.647,67 Kč, neboť od požadované výše nároku odečetl částku 4.000 Kč, kterou obžalovaná uhradila dne 31. 10. 2022 a nemajetkovou újmu vyčíslil na částku 104.459,70 Kč. Poškozená S. P. tedy prostřednictvím svého zmocněnce přesně vyčíslila požadovanou majetkovou škodu i nemajetkovou újmu a řádně se připojila se svými nároky k trestnímu řízení. Soud I. stupně uložil obžalované D. M. podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost nahradit poškozené S. P. škodu ve výši 927.070 Kč, kdy je evidentní, že se jedná o majetkovou škodu (požadovanou poškozenou) se zbytky nároků odkázal poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních. Vzhledem k tomu, že obžalovaná D. M. poškozené S. P. uhradila před jednáním odvolacího soudu veškerou přímo majetkovou škodu ve výši 927.070 Kč, v době rozhodování odvolacího soudu zde již nebyl dán podklad pro přiznání poškozené S. P. ho tohoto nároku. Pokud se týká dalšího nároku poškozené S. P. na náhradu majetkové škody, konkrétně zaplacených úroků z úvěru, souvisejících poplatků a pojištění, krajský soud stejně jako Městský soud v Brně neshledal důvod pro přiznání poškozené tohoto nároku, neboť se nejedná o přímou škodu způsobenou trestnou činností obžalovaného. Krajský soud ani neshledal důvodným ani návrh poškozené na náhradu nemajetkové újmy na zdraví v částce ve výši 104.459,70 Kč, když výše tohoto nároku nebyla řádně odůvodněna a na poruchu zdraví poškozené.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Pašální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 24.05.2023

předsedkyně senátu